

IBDIS

We know

TRACI CHEE a studiat literatură și scriere creativă la UC Santa Cruz și are un masterat în arte obținut la San Francisco State University. A crescut într-un orașel care are mai multe vaci decât oameni. Se simte ca acasă în munți, urcând pe cărări șerpuite și descoperind lacuri ascunse.

Seria *Marea de Aur și Cerneală* – debutând cu romanul *Cititoarea* – anunță o promițătoare scriitoare de ficțiune speculativă Young Adult.

TRACI CHEE

CITITOAREA

CARTEA ÎNTÂI DIN SERIA
MAREA DE AUR ȘI CERNEALĂ

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

youngart

Cuprins

Cartea	11
Capitolul 1 • Urmările hoției	13
Capitolul 2 • Un lucru mai rău decât vestoanele roșii	24
Capitolul 3 • Casa de pe deal, cu vedere spre mare	32
Capitolul 4 • Asta este o carte	42
Capitolul 5 • Ucenicul	53
Căpitanul Reed și <i>Curentul Credinței</i>	65
Capitolul 6 • Băiatul din ladă	67
Capitolul 7 • Un ucigaș înăscut	79
Capitolul 8 • O zi numai bună să dai de bucluc	89
Capitolul 9 • Să fii acolo	101
Căpitanul Reed și vârtejul	110
Capitolul 10 • Începutul unei prietenii trainice	115
Capitolul 11 • Pagina împăturită	127
Capitolul 12 • Băiatul din cabană	133
Capitolul 13 • Nu există coincidențe	151
Capitolul 14 • Îndoieli	155

Căpitanul Cat și echipajul ei de canibali	159
Capitolul 15 • Povești și pietre	167
Căpitanul Cat și echipajul ei de canibali (continuare)	172
Capitolul 16 • Înșelătoria	179
Capitolul 17 • Teama și durerea	195
Capitolul 18 • Cea dintâi aventură a lui Haldon Lac	201
Capitolul 19 • Din nou în ladă	211
Capitolul 20 • Ea	216
Capitolul 21 • Ce spun stelele	221
Capitolul 22 • Pasageri clandestini	229
<i>Curentul Credinței și insula plutitoare</i>	234
Capitolul 23 • Un asasin la bord	245
Capitolul 24 • Mai orb ca niciodată	257
Capitolul 25 • O poveste care să-ți salveze viața	264
Tărâmul celor fără de trup	278
Capitolul 26 • Corăbii în ceață	281
Capitolul 27 • Labirintul de lumini și umbre	293
Harison salvează rândunica	300
Capitolul 28 • Așa e scris	302
Capitolul 29 • În noaptea asta un sărut, mâine – întreaga viață	314
Capitolul 30 • Cartea tuturor lucrurilor	325
Băiatul din mare	331
Capitolul 31 • Războiul Roșu	333
Capitolul 32 • Pirați	342
Capitolul 33 • Jahara	348
Capitolul 34 • Colivia	360
Capitolul 35 • Prețul nemuririi	369

Capitolul 36 • Ucizi sau mori	381
Apele Roșii	395
Capitolul 37 • Răspunsuri	408
Fugari	420
Capitolul 38 • Băiatul cu cicatricea	422
Capitolul 39 • Alegeri	427
Capitolul 40 • Tot ce contează	434
Mulțumiri	439

Cartea

A fost odată și va mai fi și altădată. Așa începe fiecare poveste.

A fost odată o lume numită Kelanna, o frumoasă și teribilă lume a apelor, a corăbiilor și a magiei. Oamenii din Kelanna îți semănau în multe privințe – vorbeau și munceau și iubeau și mureau –, dar erau diferiți, și asta într-o privință importantă: nu puteau citi. Nu creaseră vreun alfabet, nici reguli de scriere și niciodată nu își dăltuiseră istoria în piatră. Își memorau poveștile spunându-le cu vorbe și gesturi, repetându-le atât de des, încât istoriile deveneau parte din ei, iar legendele – la fel de reale ca limba, plămânii sau inima lor.

Unele povești erau culese și transmise din gură în gură, traversând regate și oceane, în timp ce altele piereau iute, fiind repetate de câteva ori și apoi uitate. Nu toate legendele erau populare; multe dintre ele trăiau vieți secrete în sânul unei singure familii sau al unei mici comunități de credincioși, care și le șopteau unul altuia pentru ca poveștile să nu se piardă.

Una dintre aceste povești rare vorbea despre un obiect misterios numit „carte“, care ascundea secretul unei magii mai puternice decât se pomenise vreodată în Kelanna. Erau oameni care spuneau că în ea se găseau vrăji ce transformau sarea în aur și bărbații în șobolani. Alții ziceau că, după multe ceasuri și cu ceva muncă, puteai învăța să controlezi vremea... sau chiar să creezi o armată. Amănunțele erau diferite de la o poveste la alta, dar toate poveștile aveau un lucru în comun: puțini puteau avea acces la puterea ei. Unii spuneau că exista chiar o societate secretă, cu oameni anume instruiți, muncind generație după generație, studiind-o cu acribie, copiind-o, culegând cunoștințele ca pe snopii de grâu, ca și cum ar fi putut trăi numai cu propoziții și paragrafe. Ani în șir, societatea adunase cuvinte și magie, devenind de la o zi la alta tot mai puternică.

Dar cărțile sunt obiecte ciudate. Te pot captiva, transporta, ba chiar transforma, dacă ești norocos. Până la urmă însă, cărțile – chiar și cele magice – sunt doar niște obiecte făcute din hârtie, clei și ață. Acesta era adevărul fundamental pe care cititorii îl uitaseră. Cât de vulnerabilă e, de fapt, *cartea*.

În fața focului.

A umezelii.

A trecerii timpului.

Și a hoților.

CAPITOLUL 1

Urmările hoției

Trecerea era supravegheată de vestoanele roșii. Drumul de pietriș care traversa jungla gemea de lume, iar soldații oxscinieni călare răsăreau din mulțimea pedestră ca niște lorzi la o paradă, în frumoasele lor vestoane roșii, imaculate, cu cizmele negre lucind. Mânerele săbiilor și ale pistoalelor de la șold le scânteiau în lumina cenușie a dimineții.

Orice cetățean cinstit ar fi fost bucuros să-i vadă.

— Nu-i bine, bombăni Nin schimbând poziția grămezii de blănuri pe care o ducea în brațe. Nu-i bine deloc. Credeam că târgul ăsta e suficient de mic ca să trecem neobservate, dar acum nu prea mai pare posibil.

Ghemuită în tufișuri alături de ea, Sefia îi măsură din priviri pe ceilalți cumpărători, care purtau coșuri sau trăgeau după ei cotigi zdrăngănitore, în care se aflau culcușuri improvizate din pânză de sac pentru bebelușii lor, părinții țipând după copiii mânjiți de noroi când aceștia se îndepărtau prea mult. Cu hainele lor roase de atâta

drum, Sefia și Nin s-ar fi putut pierde lesne în mulțime să nu fi fost vestoanele roșii.

— Crezi că pe noi ne caută? întrebă Sefia. Nu credeam că o să se ducă vestea cu atâta iuțea.

— Vorba zboară repede când ai o față frumoasă ca a mea, fetițo.

Sefia se sili să chicotească. Suficient de bătrână pentru a-i fi bunică, Nin era o femeie bondoacă, cu părul încâlcit și o față dură ca pielea netăbăcită. Nu frumusețea o făcea să se remarce.

Nu, Nin era o tâlhăroaică foarte iscusită, cu mâini vrăjite. Nu te-ai fi uitat de două ori la ele, dar acele mâini puteau desprinde cu o atingere ușoară ca o răsuflare brățara de la încheietura unei femei. Puteau să descuie lacăte cu o mișcare fină a degetelor. Trebuia să vezi mâinile lui Nin la treabă ca să o remarci cu adevărat pe femeie. Altminteri, în jocul ei de călătorie din blană de urs, aducea cu o moviliță de pământ cafeniu, gata să se topească în umezeala pădurii tropicale.

De când părăsiseră în fugă căminul lor din Deliene, cea mai nordică dintre cele cinci insule-regate ale Kelanei, încercaseră să nu bată la ochi, colindând ținuturile și supraviețuind cu ce putuseră găsi în sălbăticie. Dar în iernile mai aspre, când hrana era puțină și vânatul nici măcar atât, Nin o învățase pe Sefia să descuie încuietori, să șterpelească din buzunare și chiar să fure bucăți de rasol fără să fie observată.

Și vreme de șase ani nu fuseseră prinse.

— Nu putem sta aici, zise Nin oftând și cumpănindu-și din nou grămada de blănuri din brațe. O să ne descotorosim de astea în următoarea așezare.

Sefia simți un junghi de vinovăție în stomac. În fond fusese greșeala ei. Dacă nu ar fi fost atât de arogantă cu două

săptămâni în urmă, nimeni nu le-ar fi observat. Dar fusese proastă. Prea sigură pe sine. Încercase să fure o basma nouă pentru ea – verde-albăstruie, cu un model auriu, mult mai frumoasă decât cea roșie și decolorată pe care o purta –, dar vânzătorul o observase. În ultima clipă, Nin își strecurase basmauă în propriul buzunar, asumându-și vina ca să o protejeze pe Sefia, și părăsiseră localitatea în grabă, cu vestoanele roșii suflându-le în ceafă.

Fusese cât pe ce să fie prinse. Cineva ar fi putut-o recunoaște pe Nin.

Și acum trebuiau să părăsească Oxscini, Regatul Împădurit, care le fusese casă mai bine de un an.

— De ce nu mă lași pe mine? întrebă Sefia, ajutând-o pe Nin să se salte în picioare.

Nin își ridică privirea spre fată, încruntându-se.

— E prea periculos.

Sefia trase de blana aflată în vârful grămezii din brațele lui Nin. Jumătate dintre blănuri proveneau de la animalele pe care ea însăși le vânase și le jupuisse. Erau suficiente cât să-și plătească amândouă plecarea din Oxscini, dacă reușeau să intre într-un oraș unde să le vândă. Nin avusese grijă ca ele două să fie în siguranță în toți acești ani. Acum era rândul Sefiei.

— Să așteptăm ar putea fi și mai periculos, zise ea.

Nin se întunecă la chip. Deși bătrâna nu-i explicase niciodată cum îi cunoscuse părinții, Sefia știa că asta se întâmplase fiindcă erau urmăriți. Aveau un lucru pe care și-l doreau dușmanii lor.

Care era acum în posesia Sefiei.

În ultimii șase ani, își purtase în spinare întreg avutul, toate cele necesare pentru vânat, gătit și așezarea taberei și, pe fundul raniței cu pielea din ce în ce mai găurită, unicul lucru rămas de la părinții ei, un memento de neignorată

al faptului că ei existaseră cândva și că acum nu mai erau. Măinile i se încălețară pe curelele raniței.

Nin se mută de pe un picior pe celălalt și privi peste umăr, spre desișul junglei.

— Nu-mi place, zise ea. N-ai fost niciodată singură.

— Tu *nu poți* să mergi.

— Putem să așteptăm. E un sat la cinci zile de aici. Mai mic. Mai sigur.

— Mai sigur pentru tine. Pe mine nu mă cunoaște nimeni, o contrazise Sefia ridicându-și bărbia. Pot să intru în oraș, să vând marfa și să mă întorc la prânz. O să ne mișcăm de două ori mai repede când nu o să mai avem de cărat pieile astea.

Nin șovăi îndelung, plimbându-și privirea ageră dinspre umbrele hățipurilor spre siluetele roșii de pe drum. În cele din urmă încuviință.

— Mișcă-te repede, zise ea. Nu ține prea mult la preț. Nu ne trebuie decât atât cât să putem lua o corabie care pleacă din Oxscini. Nu contează încotro.

Sefia zâmbi larg. Nu se întâmpla în fiecare zi să iasă învingătoare dintr-o discuție cu Nin. Luă grămada grea de blănuri din brațele vânjoase ale lui Nin.

— Nu-ți face griji, îi spuse.

Femeia se încruntă și trase de basmaua roșie cu care Sefia își lega părul ca să nu-i intre în ochi.

— Grija ne ține în siguranță, fetițo.

— N-o să pățesc nimic.

— O, n-o să pățești nimic, zici? Duc viața asta de șaizeci de ani și-s bine mersi. Știi de ce?

Sefia își dădu ochii peste cap.

— Fiindcă ești atentă.

Nin încuviință o singură dată, încrucișându-și brațele la piept. Revenise iute la obișnuita ei atitudine morocănoasă; Sefia zâmbi din nou și o sărută în treacăt pe obraz.

— Mulțumesc, tușă Nin, rosti ea. N-o să te dezamăgesc de data asta.

Femeia se strâmbă și-și șterse obrazul cu dosul palmei.

— Știu că n-o să mă dezamăgești. Vinde blănurile și întoarce-te direct la locul de popas. Vine furtuna și vreau să plecăm înainte să izbucnească.

— Da, să trăiți! N-o să te dezamăgesc!

Întorcându-se pe călcăie, Sefia privi în sus; văzu că atmosfera era mai umedă și că norii se perindau cu repeziciune pe cer. Nin știa întotdeauna când veneau ploile; spunea că simțea un frison până în măduva oaselor.

Sefia se îndepărtă poticnindu-se, ridicând blănurile în brațele ei zvelte. Era aproape la marginea pădurii când vocea morocănoasă a lui Nin îi ajunsese la ureche, prevenitoare.

— Și nu uita, fetițo: există lucruri mai rele decât vesteoanele roșii!

Fata ieși de la adăpostul pădurii fără să privească îndărăt, alăturându-se mulțimii de pe drum, dar nu-și putu stăpâni fiorul care o străbătu la auzul cuvintelor lui Nin. Erau silite să evite autoritățile din pricina faimei de hoață a lui Nin, dar nu asta era motivul pentru care duceau o viața nomadă.

Nu știa prea multe, dar de-a lungul anilor pusese cap la cap câteva lucruri. Părinții ei fuseseră fugari. Făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să o țină ascunsă de un dușman fără nume și fără chip.

Nu fusese suficient.

Și acum singurele lucruri care o țineau în siguranță erau fuga continuă și anonimatul. Dacă nimeni nu știa unde era sau ce purta cu sine, atunci nu i se putea da de urmă.

Sefia își potrivi mai bine ranița pe umeri simțind cum obiectul dinăuntru o lovește în șale. Se amestecă pe neobservate în mulțime.

Când ajunsese la marginea orașului, mâinile o dureau deja din pricina greutății blănurilor. Trecu împleticindu-se pe lângă docuri, unde câteva bărcuțe de pescuit și corăbii comerciale erau legate de bintele¹ strâmbе. În afara golfului erau ancorate navele masive, stacojii ale Marinei Regale din Oxscini, cu punțile pline de tunuri.

Cu cinci ani în urmă, câteva nave de patrulare ar fi fost de ajuns, dar acum erau în război cu Everica, recent unificatul Regat al Pietrei, și restricțiile asupra comerțului și călătoriilor se înăspriseră. Sefia și Nin nu mai puteau ajunge pe țărmurile asediate ale Evericii. Până și partea din Marea Centrală ce separa cele două regate era prinsă în focul luptelor navale și era plină de pirați însetați de sânge. Pentru cetățenii obișnuiți, corăbiile de pază erau niște forțe protectoare, dar pentru Sefia, care numai obișnuită nu era, navele reprezentau temnickerii care îi împiedicau evadarea.

La intrarea în piața orașului, Sefia se opri să examineze locul, căutând străzi lăturalnice pe care să le folosească în caz că ar fi avut nevoie de o cale de retragere rapidă. Pe margini se aflau șiruri de prăvălii, lesne de identificat după emblemele de deasupra ușilor: un porc și un satâr pentru cea a măcelarului, o nicovală pentru cea a fierarului, două lopeți încrucișate, dintr-acelea pentru scos pâinea din cuptor, pentru cea a brutarului. Dar mulțimea era atrasă de grupul de tarabe de lemn din centru. În zilele de târg, negustorii ambulanti și fermierii veneau de la kilometri depărtare, vânzând de toate, de la suluri de pânză până la săpunuri aromate și gheme de sfoară.

Sefia se strecură printre vânzătorii care își laudau grămezile de mango și fructe ale pasiunii, sacii de cafea și peștii argintii. În mulțimea de cumpărători zări brățări

¹ Stâlp de care se leagă o navă trasă la chei.

cu închizători slăbite și haine care se umflau în jurul punților cu bani, dar nu era momentul pentru hoții.

Trecu pe lângă taraba cu știri, unde o membră a breslei, purtând chipiul cu cozoroc caracteristic și banderolele cafenii pe brațe, o întâmpină cu noi vești despre tulburările din străinătate:

— Încă o corabie comercială căzută în ghearele căpitanului Serakeen, în largul coastei Liccarine! Regina ordonă suplimentarea numărului de nave de escortă pentru ambasadorii care călătoresc către Liccaro!

Cutia de tinichea de la picioarele ei răsuna de clinchetele monedelor de aramă.

Sefia se înfioră. În timp ce Everica și Oxscini se războiau în sud, fierbintele regat al deșertului, Liccaro, avea propriile probleme: Serakeen, Năpasta Estului, și corăbiile lui de pirați sângeroși. Terorizau mările din jurul acestei insule nenorocite, jefuind orașele de coastă și storcându-le de bani pe celelalte, atacând neguțătorii și navele cu mărfuri venite în ajutorul unui regat rămas de câteva generații fără rege. Părăsind Liccaro cu un an în urmă, ea și Nin de-abia scăpaseră de una dintre corăbiile de război ale lui Serakeen. Încă își mai amintea bubuitul îndepărtat al tunurilor și apa împrăscată de o parte și de alta a corabiei.

În timp ce se apropia de taraba blănarului, croindu-și drum cu coatele printre oameni în cămăși de lucru, pantalonii vechi, rochii lungi de bumbac sau fracuri, privirea ei surprinse o strălucire aurie: o lumină cât un ochi de apă, scânteind sub cizmele trecătorilor. Zâmbi. Dacă s-ar fi uitat mai de aproape, aceasta ar fi dispărut, așa că se mulțumi să știe că era acolo unde o putea zări cu coada ochiului.

Mama ei îi spusese mereu că lumea avea o energie ascunsă, un soi de *lumină* scânteind imediat sub suprafața lucrurilor. Era mereu acolo, involburându-se nevăzută

în jurul ei și din când în când ieșea la suprafață ca apa printr-o crăpătură a pământului – o strălucire aurie sesizabilă doar pentru cei care aveau ochi să o vadă.

Ca mama ei. Frumoasa ei mamă, a cărei piele arămie căpăta nuanța bronzului în lunile de vară. De la ea moștenise Sefia silueta zveltă, neobișnuită grație și acel simț special care îi spunea că lumea era mai mult decât forma ei materială.

Când Sefia îi pomenise lui Nin despre asta, mătușa ei se cufundase într-o muțenie posomorâtă. Refuzase să-i răspundă la întrebări, ba mai mult, nu mai scosese un cuvânt toată ziua.

Sefia nu mai adusese vorba despre asta, deși continuase să zărească lumina.

În timp ce micul ochi de lumină începea să se stingă, un bărbat îi tăie fetei calea. Păr negru și zbârlit, înspicat cu fire cărunte, umeri aduși, a căror curbura era accentuată și mai mult de haina prea largă. Sefia îl mai privi o dată.

Dar nu era el. Forma capului era alta. Înălțimea nu era cea care trebuia. Nu avea sprâncenele ei drepte sau ochii ei migdalați, negri ca onixul. Nimic nu se potrivea. *Niciodată* nu era el.

Tatăl ei murise de șase ani, iar mama ei de zece, ceea ce nu o împiedica să-i vadă uneori în oameni complet necunoscuți. Însă asta nu îi domolea durerea când își amintea, iar și iar, că ei nu mai erau.

Scutură din cap, clipind iute. Se apropia de taraba unei blănărese, unde o femeie cu un aer agasat răscolea cu o mână pieile de șinșila, ținând-o pe cealaltă încleștată pe brațul băiețelului ei. Micuțul plângea, iar femeia îl strângea atât de tare, încât degetele lăsaseră urme pe pielea trandafirie.

— Să nu mai dispari așa! Altfel o să te ia impresorii!

Îl zgâlțâi zdravăn de braț, făcându-l să se clatine pe picioare.

Blănăreasa, o femeie cu înfățișare obișnuită și cu niște brațe subțiri ca fusele, se aplecă peste tejghea, înfundându-și mâinile într-un teanc de blănuri de vulpe.

— Am auzit că a mai dispărut un băiat săptămâna asta, mai în josul coastei, șopti ea privind în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea.

Pe jumătate ascunsă sub grămada ei de blănuri, Sefia se prefăcu și mai interesată de punguțele de hârtie de pe taraba învecinată, fiecare purtând imaginea condimentelor dinăuntru: chimion, coriandru, fenicul, zerdiceaf¹...

— Ai auzit? zise mama pe un ton și mai ridicat. Prin ținutul ăsta umblă impresorii!

Sefiei începu să-i bată inima mai tare. *Impresorii*. Până și cuvântul era sinistru. Ea și Nin prinseseră frânturi de știri despre ei în ultimii doi ani. Se spunea că pretutindeni dispăreau băieți în regatele insulare din Kelanna și că erau prea mulți ca să fi fugit pur și simplu de acasă. Se zvonea că unii dintre ei fuseseră transformați în ucigași. Dacă-i vedeai îi recunoșteai, povestea lumea, pentru că aveau în jurul gâtului o arsură ca un guler. ăsta era cel dintâi lucru pe care îl făceau impresorii, îi însemnau pe băieți cu clești înroșiți în foc, așa că toți purtau cicatrice identice.

Gândul la impresori o făcu pe Sefia să se încovoiaie. Devenise brusc conștientă de cât de expusă era în acea mare de străini care urmăreau tot și șuşoteau. Uitându-se îndărăt, întrezări o străfulgerare stacojie printre tarabe. Vestoanele roșii. Se îndreptau către ea.

Imediat ce femeia și fiul ei plecară, Sefia trânti pe tejghea pieile pe care le avea de la Nin. În timp ce blănăreasa

¹ Plantă din a cărei rădăcină se extrage o vopsea galbenă (*Curcuma longa*).

le examina, Sefia se foia nerăbdătoare, privind forfota mulțimii și ducând din când în când mâna la spate pentru a verifica dacă misteriosul obiect dreptunghiular era la locul lui, în raniță.

Cineva o bătu pe umăr. Crispată, Sefia se întoarse.

În spatele ei se aflau vestoanele roșii.

— Ai văzut-o pe femeia asta? o întrebă unul dintre ei.

Un altul ridică o hârtie îngălbenită, cu marginile îndoite. Era un desen aproape șters. Trăsăturile femeii căutate erau greu de ghicit sub glugă, dar fata recunoscuse imediat umerii aduși și cojocul din blană de urs încâlcit.

Sefia avu senzația că se scufundă în ape întunecate.

— Nu, zise ea cu glas stins. Cine este?

Cel dintâi bărbat cu veston roșu ridică din umeri și se îndreptă către taraba cu mirodenii.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

Cel de-al doilea îi aruncă Sefiei un zâmbet oarecum jenat.

— Ești prea mică, n-ai cum să-ți amintești, dar acum treizeci de ani era cea mai faimoasă hoață din Cele Cinci Insule. I se spunea Lăcătușul. Ar fi fost văzută câteva așezări mai încolo, așa a zis un localnic. Dar cine poate ști? Poate că a murit de mult. Stai liniștită.

Înghițind în sec, Sefia încuviință. Știa povestea. Vestoanele roșii dispărură din nou în mulțime.

Lăcătușul.

Vechea poreclă a lui Nin.

Acceptă cel dintâi preț pe care i-l oferi blănăreasa și vârî monedele de aur în pungă, alături de o bucată de cuarț rutilant¹ și de rubinele rămase dintr-un colier pe care îl furase în Liccaro. Erau de ajuns? Trebuiau să fie.

Punând bine punga, pipăi încă o dată fundul raniței, apoi se avântă în mulțime, făcându-și loc cu coatele în graba ei de a părăsi orașul.

Odată ajunsă în junglă, o luă la fugă, frângând tufișuri, agățându-se de ramuri, stânjenită, încetinită de greutatea raniței.

Trosnetul acela de crenguțe rupte era provocat de trecerea ei sau o urmărea cineva?

Aruncă o privire în urmă, imaginându-și scârțâitul cizmelor de piele, duduitul pașilor.

Alergă din ce în ce mai repede, cu obiectul dreptunghiular izbindu-i-se dureros de șale. În jurul ei, atmosfera pădurii devenea tot mai fierbinte și mai umedă.

„Vorba zboară iute.“ Trebuia să ajungă la Nin. Dacă vestoanele roșii știau că e în Oxscini, și alții puteau avea cunoștință de acest lucru.

Ajunsesese la numai cincisprezece metri de locul de popas când, deodată, pădurea din jurul ei amuți. Păsările încetară să mai cânte. Insectele se opriră din zumzâit. Până și vântul încetă să mai șoptească. Sefia îngheță, cu toate simțurile în alertă, cu respirația zgomotoasă, ca hârșăitul unui fierăstrău în desișul încremenit. I se făcu pielea de găină.

Apoi simți mirosul. Nu duhoarea de gunoi în descompunere, ci un miros clar, ca de cupru. Un miros care îi ajungea până pe limbă. Un miros care îi trimise furnicături în vârful degetelor.

Un miros pe care îl cunoștea.

Din desiș răsună vocea lui Nin, joasă și stăpânită; era acel ton pe care îl folosea când înfrunta o pradă mare cu colți și gheare, gata de atac.

— Deci m-ați găsit până la urmă.

¹ Cuarț cu incluziuni de oxid de titan.

CAPITOLUL 2

Un lucru mai rău decât vestoanele roșii

Sefia se ghemui îndărătul celui mai apropiat pâlc de sferigi, tremurând atât de violent că frunzele începură să freamăte. Mirosul de pământ pârjolit și de cupru era atât de puternic, că măruntaiele începură să i se revolte.

Se auzi un hohot de râs, ca sunetul făcut de șmirghel.

— Aproape că nu mi-a venit să cred când ne-a ajuns la urechi vestea că niște vestoane roșii erau cât pe ce să te prindă în sălbăticiile oxsciniene, dar iată-te!

„Ne-a.“ Sefia își înfipse degetele în pământ. Bănuielile ei erau întemeiate. Cineva – un grup de oameni pe care nu îi știa – le căutase în tot acest timp. Și acum le găsis.

Din cauza ei.

Începu să se târască. Pânze de păianjen i se prinseră în păr. Spini îi zgâriară pielea. Strânse din dinți și continuă să înainteze, apropiindu-se încet-încet de locul de popas.

— Mi-am petrecut toată ucenicia vânându-te. Nici măcar nu știam dacă ești chiar atât de greu de prins pe cât zicea lumea...

— Vrei să termini odată? se auzi brusc vocea lui Nin.

Un plesnet înfundat o făcu pe Sefia să încremenească în hățiș, cu ochii măriți. Dar nu putea să vadă nimic printre frunzele imense, ca niște lopeți.

— ...sau dacă nu cumva ai murit.

După o clipă, Nin mârâi:

— Încă-s vie.

— Deocamdată.

„Nu.“ Sefia se târi prin tufăriș. „Nu din nou.“

Ignorând spinii unui ratan imens, se ghemui îndărătul unui buștean putred acoperit de mușchi și plante cățărătoare. I se agățară ramuri de veșminte, dar printre frunzele alungite și lianele uscate putea întrezări ce se petrecea în luminiș.

Nin era în genunchi, pipăindu-și cu grijă tâmpla. O șuviță de sânge îi brăzda podul palmei, picurând de pe încheietură.

Deasupra ei stătea aplecată o femeie cu glugă. Îmbrăcată în întregime în negru, părea o umbră ivită din desiș, întruchiparea cruzimii și a beznei. Mâna ei dreaptă se odihnea pe mânerul unei săbii curbate.

Prin perdeaua de frunze, Sefia abia reuși să deslușească siluetele a doi cai negri priponiți printre copaci. Doi cai. În poiană mai era cineva.

— Controlează-o, rosti o voce bărbătească seacă, aducând a scrâșnet de oase.

Sefia se cutremură la auzul ei.

Femeia în negru îngenunche în fața raniței lui Nin și îi răsturnă conținutul pe solul pădurii. Oalele, cuțitele, cortul, toporișca, ocheanul extensibil din alamă, toate bucurile lui Nin se revărsară afară cu un zăngănit brusc. Sefia tresări. Spinii de ratan îi zgâriară obrajii, făcându-i să sângereze.